

PHẦN 4

Bốn giờ chiều, Khải Đăng vén rèm nhìn xuống sân. Ổ khóa im lìm. Đáng chết thật, giờ này chưa về Hạ Y cố ý bày trò đây mà.

Cả ngày bị nhốt trong phòng anh cảm thấy bức bối dễ sợ. Chiếc di động trên giường lại reo. Khải Đăng mặc kệ khi nghe tiếng nhạc. Từ sáng đến giờ, mọi người ở công ty không thấy anh gọi điện muốn cháy máy. Máy cô bồ của anh thì khởi nói luôn. Họ như muốn lật tung thành phố lên. Công việc ở công ty đã có Hàn Tú, hần sẽ giúp anh giải quyết chuyện với khách hàng nên sáng giờ anh cứ bình chân như vại nhưng bây giờ Khải Đăng bắt đầu sốt ruột rồi. Thanh Hà đã gọi điện mấy lần, anh không thể gặp khi mà công ty của anh cần cô ta. Khổ nỗi Thanh Hà lại chẳng chịu gặp Hàn Tú.

Nhìn lại màn hình Khải Đăng để mặc cho nó reo luôn. Thà nói dối để quên điện thoại đâu đó, còn hơn phải ngọt ngào nài nỉ.

Đi đi lại lại trong phòng, Khải Đăng liếc nhìn đồng hồ. Năm giờ rồi. Giờ này mọi người đã tan sở từ lâu thế mà vẫn chưa chịu về rõ là cố ý mà. Giỏi lắm nhóc con, chưa ai dám nhốt Khải Đăng này đâu. Cô giỏi lắm!

Con giận bắt đầu trở lên. Khải Đăng nhìn bốn bức tường vô tri, anh có cảm giác căn phòng rộng thênh thang này chỉ vừa đủ cho một em bé mới sinh nằm mà thôi.

- Chật hẹp ghê gớm!

Đang hầm hừ trong bụng, anh chợt ngã người ra giường cười cười. Lúc sáng Khải Đăng đã có ý định “chơi” Hạ Y một vỏ nhưng sau khi tính toán, anh thấy tội nghiệp cô quá. Dù gì suốt đêm qua cô cũng đã vất vả vì anh, anh không nỡ lòng chọc cô giận nên chỉ mượn tạm đồ ăn trong tủ lạnh kia. Nhưng bây giờ thì khác, anh bật dậy nhìn khắp căn phòng một lượt.

- Cô sẽ biết tay tôi, đồ bà chằn!

Sáu giờ ba mươi tối. Có tiếng xe đỗ dưới sân. Một chiếc taxi dừng lại, Hạ Y bước xuống. Cô tự mở cổng vào nhà với nét mệt mỏi hiện rõ trên mặt.

- Cô mới về!

Chị bếp bước ra tươi cười nhưng Hạ Y chỉ mỉm cười nhẹ, rồi bước lên lầu. Nhìn dáng vẻ mệt mỏi của cô, chị bếp hỏi vọng vẹo:

- Cô có dùng bữa không? Tôi mang bữa tối cho cô nhé?

Vẫn đi lên lầu, Hạ Y nói:

- Vâng! Em mệt quá! Phiền chị vậy.

Xách túi một bên, cô khệ nệ với chồng hồ sơ trên tay. Hạ Y xoay nùm cửa phòng bước vào.

- Cạch!

Trời ơi! Hạ Y mở to mắt, nhìn viễn cảnh trước mắt. Chồng hồ sơ trên tay đã rơi xuống đất tự bao giờ. Căn phòng xinh xắn, gọn gàng của cô giờ chẳng khác một bãi chiến trường. Cuộc chiến này không thua chiến tranh thế giới.

Cô lách người qua mớ áo quần lẫn lộn trong mớ vỏ trái cây và lon nước ngọt nằm lẫn lóc trên sàn nhà, Hạ Y giận run lên.

Khải Đăng này thật quá đáng. Anh ta dám bày ra trò này. Không cần suy nghĩ cũng biết anh đang trả thù vì cô dám nhốt anh cả ngày ở đây. Đúng là nhỏ mọn, đáng ghét. Trên đời này, chắc chàng còn gã đàn ông nào nhỏ mọn như hắn.

Mền gối trên giường lung tung, hộp bánh ngọt nằm vương vãi. Ôi! Trời ạ... Hạ Y nhắm mắt cố kìm nén một tiếng thở dài. Mối cô mím chặt, răng cắn vào nhau tức tối. Cả ngày nay cô phải tối mặt vì xem mớ hồ sơ ba tháng qua. Hạ Y muốn nắm bắt nhịp làm việc của công ty một cách nhanh chóng nên quên là còn hắn ở đây. Có mơ cô cũng không ngờ hắn giờ trò này. Điên với hắn mất thôi.

Hạ Y chống nạnh lên hóng nhìn sàn nhà. Khải Đăng ơi là Khải Đăng, tôi sẽ giết anh. Giận bầm gan tím ruột, cô chỉ muốn băm vằm anh ra làm trăm mảnh thôi.

- Ủa! Cuối cùng cũng chịu về rồi à?

Khải Đăng từ phòng tắm bước ra. Cả người anh sũng nước, Hạ Y nhìn anh tóa lửa dù Khải Đăng cố ý chỉ dùng một chiếc khăn lông quấn ngang người. Khải Đăng đi đến đâu, nước nhều xuống sàn nhà đến đó. Con giận trong người của Hạ Y như đang lên đến đỉnh điểm. Cô chụp cái gối ném vào người anh, quát lớn:

- Anh làm thế này mà coi được đó hả? Cái phòng tôi bây giờ cô giống bãi rác không?

Vẫn chưa hả giận, cô cúi người nhặt đại mớ quần áo ném tiếp vào người anh:

- Đồ đáng ghét! Tôi làm gì nên tội mà anh dùng cách này để trả thù tôi hả?

Khải Đăng cũng tức tối không thua gì cô. Anh chỉ tay vào mặt mình, cố dằn cơn giận. Anh hất hàm:

- Trả thù hả? Ừ? Thì sao? Cô nhốt tôi ở trong này suốt ngày. Không ăn, không uống. Có khác gì ở tù?

- Ở tù?

Hạ Y bặm môi, cô lườm lườm anh:

- Anh mà tù tội gì? Toàn bộ thức ăn trong tủ lạnh này bị anh thanh toán hết ráo, anh còn dám kêu ca?

Ngưng lại để thở, cô tiếp:

- Anh thật quá đáng khi tuôn hết tủ áo của tôi xuống, lung tung thế này là ý gì?

Khải Đăng cố nén cười vì gương mặt bơ phờ, đờ lững của cô. Cả ngày làm việc mệt nhọc, bây giờ bị anh “trác” hẳn là giận lắm.

Thật tình anh cũng có chút ân hận, nhưng lúc gọi Mai Thy mới biết hôm nay cô không đi chơi như anh nghĩ thì đã quá muộn rồi, vì anh đã... bày trận xong.

Anh vừa gom đồ trên sàn nhà, vừa nhìn cô, cười hối lỗi:

- Cả ngày tôi chỉ mặc một bộ đồ, định tìm xem có bộ nào... sử dụng được không. Không ngờ...

Anh nhìn sàn nhà ngổn ngang áo quần, bánh trái, ái ngại:

- Hậu quả thế này, cô không giận tôi chứ?

Cô chun mũi, lừ mắt với anh. Đồ nguy hiểm, cô ý còn bày đặt chừa cháy. Đáng ghét! Nhưng không sao, Hạ Y này đâu dễ bị ăn hiếp thế. Hạ hồi phân giải đi.

Cô mím môi cố ghìm một nụ cười, giọng không còn gắt gỏng như trước nữa:

- Anh nói thế, tôi đâu thể hẹp hòi mà giận anh. Nhưng tôi mệt lắm, anh nên giúp tôi dọn dẹp mọi thứ thì tôi rất cảm ơn.

Trời! Ở đâu ra gương mặt hiền từ, dịu dàng thế kia? Lại còn giọng nói nữa, ngọt hơn cả đường. Tự dung chuyển hệ nhanh vậy ư? Âm mưu gì đây? Khải Đăng nhìn cô dè dặt. Anh không tin cơn giận phùng phùng lúc nãy bây giờ lại được thay bằng giọng nói dịu dàng kia. Nghi ngờ đầy ắp trong lòng nhưng anh vẫn cười tươi rói:

- Cũng được!

Khải Đăng ngồi xuống gom mấy cái váy mới toanh trên nền nhà. Lạ thật! Vừa làm anh vừa liếc về Hạ Y. Cô đang kéo mấy học tủ soạn cái gì đó. Khải Đăng rất muốn biết lý do vì sao cô lại tỉnh bơ nhìn những bộ váy mới nhất, nhàu nát lẫn lóc trên sàn nhà. Nét mặt cô không có chút gì xót xa, tiếc rẻ. Toàn đồ đắt tiền và hình như cô ta chưa mặc lần nào. Lạ thật đấy!

- Nè, cô làm gì vậy? Vuốt mặt thì cũng phải nể mũi chứ. Cô nghĩ sao mà vứt mấy cái đó đầy ra đây hả?

Khải Đăng đang suy nghĩ miên man chợt đứng dậy la lên như đĩa phải vôi. Hạ Y mím môi cố nén cười. Cô thản nhiên ném mớ đồ lót đủ màu ra giường. Cô bĩu môi nhìn anh:

- Làm như chưa thấy bao giờ... Chẳng phải cả ngày nay anh lục tung trong phòng tôi sao?

- Cô...

Khải Đăng trợn mắt. Hạ Y nhướn mày đáp trả lại thách thức. Biết cô đang trả đũa nhưng bị đuối lý nên anh cứng cả họng, đành im lặng.

Cô nằm nhoài lên giường lựa đồ đi tắm, Khải Đăng tức lắm mà không biết tính sao. Đúng là tháng này xui xẻo mới gặp “bà Tám” này. Đàn bà con gái gì chẳng biết xấu hổ. Đồ lớn đồ bé gì cứ cầm lên để xuống trước mặt đàn ông, không biết xấu hổ.

Cốc cốc...

Có tiếng gõ cửa - Vị cứu tinh tới! Khải Đăng và Hạ Y đồng loạt nhìn ra cửa rồi không ai bảo ai, hai người lại nhìn nhau. Trong nháy mắt, mỗi người đeo đuổi một ý nghĩ riêng nhưng đều cùng nhau phóng nhanh đến cửa.

Hạ Y ngồi trên giường cô chặm chân hơn Khải Đăng. Anh vịn nệm cửa cười cười nụ cười của kẻ chiến thắng. Biết anh lại lấy chuyện này ra làm khó mình, Hạ Y thở ra cái khi, cô liếc anh một cái bén ngót:

- Anh muốn gì, nói đi!

- Không muốn gì cả! Mà nhắc cho cô nhớ là tôi... ở trong này sáng giờ rất tù túng rồi.

Cắn chặt hai hàm răng vào nhau, Hạ Y lừ mắt:

- Vậy anh định để cả nhà biết anh đang ở đây à?

- Không phải đang ở đây mà là ở từ đêm qua!

Gương mặt tỉnh rụi của Khải Đăng trông thật đều giả. Hạ Y có cảm giác đây là người đàn ông xấu xa nhất trên đời mà cô gặp phải. Điên mất thôi.

- Có mau tránh ra không?

Tiếng gõ cửa lại vang lên dồn dập. Khải cười nửa miệng hất mặt lên trần nhà. Cái dáng cao to vạm vỡ của anh án hết cánh cửa. Hạ Y tức lắm, suy nghĩ mãi vẫn không tìm được lời gì, cô cắn môi đá mạnh vào ống chân Khải Đăng:

- Nói đi! Đồ đáng ghét! Anh muốn gì mới chịu tránh ra?

Khải Đăng thấy lòng dạ mình nao nao một cách kỳ lạ khi đứng gần cô thế này. Khi nhìn kỹ, anh không thể phủ nhận được nét ngây thơ quyến rũ của Hạ Y. Càng gần trông cô bé càng hấp dẫn. Khải Đăng càng ngày càng thấy thú vị vì cá tính ương bướng đáng yêu của cô. Hạ Y chẳng giống với bất kỳ cô gái nào anh quen. Cô không như họ cứ vây lấy anh. Trong mắt cô hình như anh chỉ là cơn gió thoảng qua, chẳng đáng lưu tâm. Điều đó khiến Khải Đăng phải trầm trồ suy nghĩ. Nhất định anh sẽ phải làm cho trái tim kiên cường kia phải phủ phục trước anh.

Mỉm cười với ý nghĩ đó, anh kề môi sát tai cô nói nhỏ:

- Một nụ hôn!

Ồi! Hạ Y đưa tay bịt miệng, cô suýt kêu thành tiếng. Trời ơi! Cái tên nham nhở này, chuyện khiếm nhã đó mà hấn nói tỉnh bơ như hỏi người ta xin mượn cây viết.

Hạ Y đỏ rần hai má, cô rụt cổ trừng mắt nhìn rồi không nói không rằng co chân lên thủ thế đá mạnh vào chân anh cái.

- Cô Hạ Y à! Bữa tối của cô đây!

- Sao? Suy nghĩ kỹ chưa?

Cái chân đang co lại đành bỏ lửng xuống. Hạ Y giận run mà chẳng dám làm gì. Khải Đăng này thật biết cách khống chế người khác. Cô hằm hằm nhìn anh rồi nạt ngang:

- Được rồi! Nhưng... không phải bây giờ!

Anh cười cười:

- Tùy! Coi như thiếu một điều kiện lúc sáng và... một nụ hôn nhé.

Kết thúc là một nụ cười thật quyến rũ của Khải Đăng. Anh bẹo má Hạ Y một cái thật tình tứ mới chịu bỏ vào trong. Hạ Y phải má mắng theo”

- Đồ nham nhở!

Trước khi mở cửa cô còn liếc anh một cái bẽn lợt. Cánh cửa bật mở, chị bếp chia khay thức ăn trước mặt Hạ Y:

- Bữa tối của cô đây!

Đứng ăn ngay cửa, cô không dám để chị bếp nhìn vào trong:

- Cảm ơn chị!

Bưng khay thức ăn vào, một ổ cơm nóng hổi, cùng một tô canh chua, đĩa cá kho tiêu thơm lừng, Hạ Y dùng chân đá cánh cửa đóng sầm lại. Cô đặt khay thức ăn lên bàn, Khải Đăng đã tề chỉnh áo quần bước ra.

Hạ Y đoán cả ngày nay anh đã đem đồ đi giặt nên giờ mới tinh thơm như thế. Cô hài lòng vì điều đó nhưng chẳng nói ra. Cô ôm đồ bỏ đi vào phòng tắm một nước. Khải Đăng biết cô đang giận bầm gan tím ruột nên chỉ cười cười, không chọc nữa.

Gần mười phút sau. Hạ Y mới bước ra. Trông cô bây giờ đã tươi tỉnh hơn với chiếc đầm ngắn hai dây màu trắng, tóc cột cao thật duyên dáng, trẻ trung. Sàn nhà cũng được Khải Đăng dọn dẹp vào một góc phòng, gọn gàng đôi chút.

Khải Đăng đang ngồi ở chiếc bàn bên cạnh cửa sổ, bên kia là một chiếc ghế trống. Anh nhìn cô đầy say mê, Hạ Y còn giận nên cô chẳng quan tâm để điều đó. Cô ngồi cách anh một chiếc bàn, Khải Đăng không tin vào mắt mình khi tận mắt chứng kiến cảnh cô không son phấn mà vẫn xinh đẹp như nàng tiên.

Cảm xúc trong người dâng lên rào rạt nhưng anh vẫn không biểu hiện điều gì. Khải Đăng đã lấy lại sự điềm tĩnh chủ động của mình. Anh nheo nheo mắt nhìn cô:

- Ăn chung nhé?

Cô bĩu môi:

- Tôi có quyền từ chối trước kẻ cơ hội, nham nhở như anh à?

- Thật là... mồm miệng gì mà chua lè. Hèn gì... ế.

Cô lườm anh:

- Ế thì liên quan gì đến anh, vô duyên.

Khải Đăng bị mắng nhưng không giận, trái lại anh thấy lòng vui vui vì được nhìn nét phụng phiu kia. Trên bàn chỉ có một cái chén, một đôi đũa nên Khải Đăng chỉ chọc chứ không ăn.

Hạ Y ăn rất tự nhiên, cô làm như không có anh ở đây không bằng. Nhìn nhìn cô, anh hỏi thăm dò:

- Tối nay định đi đâu à?

- Ừ! Đi làm, tôi đâu rảnh rỗi như anh.

- Lại móc họng! Đi đâu? Tôi đi chung được không?

- Đi làm.

- Trời tối thế này làm ở đâu?

Anh nạt, Hạ Y ngẩng mặt lên nhìn trả lời một cách hằn học:

- Đồ vô duyên! Tôi làm gì, đi đâu là chuyện của tôi. Trời cũng tối rồi, anh mau tìm cách rời khỏi nơi này đi.

Anh nhe răng cười nham nhở:

- Cũng được nhưng đi với cô, tôi mới đi, còn không thì... ở lại đây một đêm nữa...

- Anh...

Bây giờ tối, Hạ Y đứng khoanh tay dựa vào cổng nhìn Khải Đăng khóa cửa mà tức tối. Thì ra anh ta ra vô nơi này như chôn không người... thông thạo thế kia mà cô phải vất vả lo lắng. Đúng là ngốc mà.

- Xong! Đi nào!

Khải Đăng phủ hai tay vào nhau nhìn cô cười vui vẻ Hạ Y vẫn dựa vai vào cổng, cô vòng tay trước ngực hát hàm, mai mĩa:

- Mai mốt, anh đi ăn trộm được đấy...

- Là sao?

- Còn dám hỏi hả?

Cô sửa lại túi xách trên vai, hát hàm chỉ vào ngực anh:

- Anh ra vô nhà này thông thạo, lại còn có cả chìa khóa riêng. Thế mà dám lừa tôi. Đúng là bỉ ổi.

Anh trừng mắt tức giận vì bị mắng nhưng vội dần lại ngay. Cô bé nói cũng phải. Đúng là anh có chút quá đáng, nhưng... người ta chỉ muốn chọc chút xíu thôi, ai có ý gì xấu xa đâu. Anh làm tỉnh nhìn cô:

- Đúng là có chìa khóa riêng, nhưng xưa nay tôi chỉ đến đây khi nào có bà tôi ở nhà. Nếu cô muốn, tôi sẽ...

- Anh thôi đi! Mồm mép không ai nói lại.

Liếc anh một cái bèn ngót rồi bỏ đi, Hạ Y thề với lòng sẽ không cho qua vụ này đâu, anh sẽ phải mặt cau mày ử với cô thôi...

- Nè, anh làm gì vậy?

Hạ Y vừa ngồi vào tắc xi đã kêu lên, cô nhíu mày muốn đụng nhau khi Khải Đăng mở cửa lên ngồi cùng. Anh quay qua nhìn cô, nói tỉnh queo trước sự tò mò của anh tài xế:

- Thì đi chung đã sao? Em đừng giận anh lâu thế mà.

Hạ Y đỏ mặt nhìn lên tài xế. Đồ đáng ghét! Cô nghiến răng giẫm mạnh gót giày lên chân anh một cách kín đáo. Khải Đăng nhăn nhó nhưng chỉ lờm lờm với cô không dám la lên. Hạ Y chun mũi với anh rồi nói với tài xế:

- Cho xe chạy đi bác tài...

Chiếc tắc xi quen thuộc lướt êm trên đường. Hạ Y liếc mắt qua anh hứa hẹn một buổi tối chẳng mấy tốt đẹp. Khải Đăng chỉ đáp trả lại bằng nụ cười bí hiểm. Anh bắt đầu cảm nhận được sự thú vị ở Hạ Y rồi đấy.

Nè, cô bảo đi làm là đây đó hả?

Vừa đóng cửa tắc xi, Khải Đăng vừa mở to mắt hỏi Hạ Y. Cô đang khom người trả tiền tắc xi, Hạ Y ngẩng lên nhìn anh, so vai:

- Có gì ảnh hưởng đến anh à? Nếu muốn, anh có thể... về.

Ngược nhìn vào cửa hàng áo quần lộng lẫy của Khải Bình, Khải Nam, Khải Đăng thầm rửa mình ngốc. Sao anh không nghĩ ra là sẽ đến đây nhỉ? Hóa ra ban ngày đến công ty anh, buổi tối cô đến đây. Nhưng để làm gì? Tại sao không đến thẳng cơ sở hay phòng làm việc mà lại đến cửa hàng? Không lẽ mua sắm. Không đúng...

Anh loại bỏ ý nghĩ đó ngay, vì Hạ Y chưa mặc đồ ở đây. Anh phát hiện ra điều đó sau một ngày phá tung phòng cô. Hạ Y tạo cho mình một phong cách khá bụi với chiếc quần Jeans và áo thun bình dị.

- Sao?

Biết anh đang ngại khi vào đây. Khải Đăng rất hạn chế khi xen vào công việc của hai người anh họ, cô nói khích:

- Anh không vào à?

Khải Đăng nhìn cô. Nụ cười kia mới đáng ghét làm sao. Cứ như soi thấu tâm can người ta. Anh thầm rửa. Không phải anh sợ gì mấy ông anh họ kia, Khải Đăng không muốn vào, vì đây có thể là xem cửa hàng thời trang lớn nhất thành phố này. Vì thế những đại gia, những bậc tiểu thư giàu có, quý phái luôn có mặt ở đây. Mà anh thì chẳng muốn gặp rắc rối với mấy nàng, ít ra là lúc này. Nhưng không vào thì mất mặt quá. Con bé chảnh chệ này sẽ cười vào mặt anh.

- Khải Đăng! Anh đến mua sắm hả?

Đang phân vân chưa biết tính sao, thì một giọng con gái cất lên. Cả Khải Đăng và Hạ Y đều giật mình nhìn qua hướng lộ. Thanh Hà đang rảo bước qua. Trời ơi là trời! Khải Đăng thầm than. Xui gì mà xui dữ vậy không biết. Hạ Y kín đáo liếc qua anh, cô mím môi cười cười nhìn. Cơ hội đến rồi! Ông trời đúng là không phụ lòng người. Có ai không biết Khải Đăng đang là đối tượng đeo đuổi của Thanh Hà, một nhà doanh nhân trẻ đẹp, lại tài giỏi.

Khải Đăng không ngờ mình lại gặp Thanh Hà ở đây. Anh có chút bị động nên không hay Hạ Y đã kín đáo đứng sát vào mình từ lúc nào.

Trời ơi! Nhìn thế này mà chẳng giống một đôi tình nhân đang cùng nhau đi dạo phố nữa là thôi luôn. Cô cố nén cười với trò chơi này.

Thanh Hà khẽ cau mày nhìn cô gái bên cạnh Khải Đăng, nhưng cô nhanh chóng lấy lại sự điềm tĩnh. Cười duyên dáng với anh, cô nói dịu dàng:

- Cả ngày nay anh đi đâu sao không bắt máy, làm em gọi mãi!
- Anh có chút việc riêng. Thanh Hà đi gặp khách hàng à?

Thanh Hà lờm anh tình tứ:

- Nhìn em thế này là đã biết rồi.

Nghe cô nói, Khải Đăng mới để ý. Tối nay cô chọn chiếc đầm ôm ngang ngực khoe bờ vai trần trắng mịn, phong cách này thì chỉ có đi chơi thôi. Chiếc đầm đó kia không phù hợp với công việc chút nào.

- Người này là ai thế Khải Đăng? Em gái anh à?

Em gái? Hay nhi! Hạ Y tán phục cho sự thông minh của Thanh Hà. Cô à không biết Khải Đăng là con một sao, cố ý đặt hỏi cơ cầu, muốn khẳng định điều gì đây? Nhưng muốn gì thì mặc cô.

Hạ Y tự nhiên bước lên ngang bằng với Khải Đăng, bàn tay thon nhỏ lùa nhẹ vào cánh tay Khải Đăng rồi ôm cứng. Khải Đăng giật mình nhìn qua, nhưng Hạ Y tỉnh bơ cười thật đẹp với anh, giọng cô như ru:

- Anh! Chị Thanh Hà mà có lần anh đã nói với em, đúng không?

Khải Đăng muốn thốt ra ngoài với trò chơi của Hạ Y. Trời ơi! Cô nàng đang trả thù anh đây mà. Thật hết biết! Có biết Thanh Hà là khách hàng lớn của anh không?

Khi Thanh Hà cau mày, mắt cô tối lại Khải Đăng chết điếng khi hiểu ra được ý đồ của Hạ Y, thì cô cứ tỉnh queo với trò chơi của mình. Hạ Y chia tay ra:

- Chào chị! Em là Hạ Y, trợ lý của anh Đăng. Anh ấy có nói về chị, nhưng hôm nay em mới biết mặt. Chị đẹp hơn em tưởng tượng nhiều!

Thanh Hà nhìn Khải Đăng tóe lửa. Trông giới doanh nhân, ai cũng biết Khải Đăng là kẻ đa tình, nhưng anh chưa bao giờ để cảnh thế này xảy ra. Và hầu hết các cô gái cạnh anh, Thanh Hà là người nổi bật nhất. Thế mà tối nay, anh lại công khai mối quan hệ của mình với cô gái non choẹt này với cô. Không còn sĩ nhục bằng.

Nhìn gương mặt đỏ lựng rồi từ từ chuyển sang tím tái của Thanh Hà, Khải Đăng tuy không yêu nhưng anh cũng thấy chạnh lòng thương cảm. Đôi mắt anh từ từ quét qua Hạ Y.

Thay vì sợ hãi với ánh mắt long lên đó, cô lại tiếp:

- Bọn em đi... sắm đồ. Hay chị Thanh Hà đi cùng bọn em nhé. Anh Khải Đăng việc gì cũng được, mỗi việc mua sắm áo quần là tệ Có chị chắc...

- Cảm ơn cô.

Thanh Hà cắt ngang lời Hạ Y bằng một âm sắc khá lạnh lùng. Cô quét mắt khắp gương mặt xinh xắn của Hạ Y. Hình ảnh tay cặp tay của Hạ Y y như cây kim nhọn cứ xoáy lầy tim Thanh Hà. Cô cố ghìm cơn giận trong lòng xuống. Chuyện yêu một người đàn ông đa tình thì cô phải là phụ nữ khôn ngoan, tức giận lúc này chẳng giúp ích được gì cả, huống gì đối thủ của cô chỉ là một con nhỏ hỉ mũi chưa sạch. Mím cười điềm nhiên, Thanh Hà cố giữ giọng bình tĩnh nhưng Khải Đăng vẫn nhận ra một chút lạnh lùng trong đó:

- Cảm ơn Hạ Y! Nhưng tối nay tôi có hẹn rồi. Bạn bè chắc đang đợi tôi.

Quay qua Khải Đăng, Thanh Hà gằn giọng:

- Anh thật khéo chọn. Cô trợ lý của anh xinh quá!

Khải Đăng sau phút bất ngờ, đã lấy lại sự điềm tĩnh, anh cười:

- Có gì đâu, Thanh Hà khiêm tốn đấy thôi. Hoa có đẹp đến đâu cũng phải thẹn thùng trước Thanh Hà thôi!

Ái! Khải Đăng suýt la lên vì cái bầu tay đau điếng của Hạ Y. Ôi! Kiếp trước anh làm gì nên tội mà kiếp này anh gặp bà chằn này vậy trời.

Hạ Y cười khì trước sự nhăn nhó của Khải Đăng:

- Phải đó! Anh Đăng không nói ngoa đâu. Chị Thanh Hà quá khiêm tốn đó.

- Cảm ơn hai người đã quá khen. Thôi, tôi đi đây. Chào hai người nhé!

Thanh Hà cố ý bước đến đứng sát đối diện vào Khải Đăng.

- Mong anh không quên cuộc họp sáng mai của chúng ta.

- Dĩ nhiên! Sáng mai tôi sẽ đến công ty Thanh Hà đúng giờ.

- Nhớ đem theo cô trợ lý dễ thương này!

Khải Đăng khẽ rùng mình. Anh bắt đầu cảm nhận được sự giận dữ của phụ nữ.

Trái ngược với lo lắng của anh. Thay vì run sợ Hạ Y lại điềm nhiên vô cùng:

- Vâng! Chị cứ an tâm. Sáng mai bọn em sẽ đến đúng giờ. Hy vọng chúng ta sẽ họp vui vẻ.

- Vâng! Vui vẻ!

Thanh Hà cười bí hiểm. Một nụ cười thật đẹp nhưng hứa hẹn cả một trời u ám. Khải Đăng tiễn Thanh Hà lên xe. Anh chỉ mong cô đi sớm để mình dẫn Hạ Y một trận cho đã. Thật không thể tin nổi,

có mơ anh cũng không ngờ cô dùng cách này để trả đũa anh. Có biết đâu là công việc, đâu là...

- Ô, ơ... Hạ Y. Cô đâu rồi?

Khải Đăng tức tối nắm tay vào khoảng không. Thì ra trong lúc anh không để ý, cô đã chuồn êm vào cửa hàng. Khải Đăng rít giọng:

- Rồi cô sẽ biết tay tôi.

Buổi sáng tuần sau Khải Đăng đến công ty như bao ngày, nhưng hôm nay tâm trạng anh có chút phần chán hơn. Đơn giản vì Hàn Tú đã chịu giúp anh đến công ty Thanh Hà giải quyết công việc hy vọng cái lưỡi của hắn sẽ có tác dụng.

Thò hai tay vào túi quần, anh đứng đợi thang máy. Khải Đăng hôm nay mặc bộ đồ vest màu xám, áo sơ-mi xanh, trông thật lịch lãm. Máy cô nhân viên xì xầm phía sau nhưng Khải Đăng vẫn đứng tĩnh queo. Lo gì! Một giám đốc đẹp trai, có tài như anh luôn là tâm điểm của các cô đầy thôi.

Khải Đăng rất tự tin về mình bởi trong công ty, anh luôn là một giám đốc nghiêm túc. Tuy vậy, dạo này Khải Đăng cảm thấy lo lo khi đến công ty. Sự tự tin đang dần dần bị suy giảm khi đứng trước Hạ Y. Con bé đó thật khó hiểu..Trước mặt Hạ Y, hình như chỉ có Hàn Tú mới là người đàn ông tốt không bằng. Cứ luôn chỉ trích, mắng mỏ anh.

Mãi lo suy nghĩ, cửa thang máy mở lúc nào không hay. Đến lúc nhân viên đợi không được họ nhắc, Khải Đăng mới giật mình bước vào. Đáng ghét! Anh thậm thàn trọng bụng khi thang máy đông nghẹt. Cũng tại anh bê trễ, đi sớm một chút đã không phải chịu cảnh đông chen lấn này.

Không phải Khải Đăng sợ mệt mà anh không muốn vì sự có mặt của mình lại làm họ... mất tự nhiên.

Thang máy dừng lại, Khải Đăng thở ra nhẹ nhõm khi mọi người lần lượt bước ra. Giờ thì chỉ còn mình anh lên tầng năm thôi. Sáng nay anh sẽ làm gì nhỉ? Có lẽ nên gặp Hàn Tú để lấy tin tức về việc hẳn đến công ty Thanh Hà. Nhắc đến mới nhớ, cũng cần phải gặp bà chằn Hạ Y một chút để anh nhắc về giờ giấc làm việc mới được.

Nãy giờ anh chưa thấy bóng dáng cô nàng đâu nữa. Cần phải... ơ ơ... kỳ lạ nhỉ!

Khải Đăng thấy chột dạ khi vừa bước ra khỏi thang máy đã phải hứng chịu những ánh mắt và nụ cười quái lạ của mọi người qua lại.

Khi thật! Chuyện gì đã xảy ra? Anh tự hỏi với câu trả lời là bản thân mình có vấn đề. Nhưng là chuyện gì? Khải Đăng đi nhanh về phòng làm việc. Quái lạ! Lí do nào mọi người còn nhìn anh bằng sự ngưỡng mộ cơ mà.

Đóng sầm cửa phòng, như chưa an toàn anh khóa trái cửa luôn. Đứng trước gương, anh cau mày vẫn bình thường cơ mà. Nghiêng nghiêng người, anh cố nhìn phía sau lưng.

- Ôi! Trời ơi!

Khải Đăng nổi khùng lên khi phát hiện ra một mẫu giấy dán sau lưng - với dòng chữ "xin hãy yêu tôi".

Anh nghiêng rặng vào nhau giận dữ. Không cần suy nghĩ anh biết trò này của ai. Có lẽ lúc trong thang máy do đồng người, anh không để ý nên bị Hạ Y chơi khăm một vỏ đầu thế này.

Ném mạnh tờ giấy đã được vò nát vào góc phòng, anh thề sẽ không để yên cho Hạ Y đâu.

- Cô đợi đi, nhóc con.